

virágzott. A sok szigorítás, a min nézetem szerint a törvény keretén belől sokat lehetne könnyíteni, e tekintetben is igen megnehezítette a nép helyzetét. A megélhetés tehát nehéz, a közterhek nagyok s Amerikában boldoguló egyes társaik példája csábító. A legnyomorultabbul élvén, nincs mit veszteniök. Nehányan e sorok írójához is fordultak tanácsért s midőn igyekeztem őket a következőkre való figyelmeztetéssel tervökről lebeszélni, azt felelték: „nehézebb nem lehet ott sem, csak könnyebb“.

Szeretnők, ha ezekre vonatkozólag a helyi viszonyokkal ismerős valamely máramarosi szaktársunk nyilatkoznék.

Vidéki levél.

Népies szakoktatás a futóhomokos területek fásítása érdekében.

Tekintetes Szerkesztőség!

Az erdőtenger-koszoruzta hazánkban mintegy szigethez hasonlítható az erdőben szegény nagy Alföld, melynek művelői többnyire nagy áldozatok árán szerzik be faszükségeiket, úgy tüzi-, mint szerszám- és épületfában s hogy kiadásait némileg csökkentésék, tűzifa helyett szalmával is fűtenek.

Nem szólok azon részekről, melyek kitünő talajuknál fogva nagy termést hoznak, de vannak az Alföldnek vidékei, mint pl. a Nyírség, Pestmegye nagyrésze stb., hol a talaj nagyrésztben futóhomok.

Ezen területek érdekében teszem meg szerény észrevételeimet s az illetékes körök figyelmét óhajtanám felkelteni, tudva az eddigiek után, hogy a jelen földművelésügyi kormány mindent megtesz, a midőn az általános, de különösen a nép jóllétének érdekében tehet valamit.

A futóhomokterületek tulajdonosaiknak legtöbbször kétszeres kárt okoznak. Ha kalászt vetett valaki az ilyen földbe, ő ezt nagy kockázattal teszi, de azon reményben, hogy hátha sikerül! De reménye vajmi gyakran meghiusul, mert az Alföldön uralkodni szokott szeles időjárás termését végképen tönkreteszi.

Látunk sokszor foltokat, a melyeken egyes megmaradt kalászesomók igazolják azt, hogy ezt a terület tulajdonosa bevetette, de

a szél a bevetett magot elhordta. Nem nagy kár-e ez, tekintve a bevetett magot, a reáfordított munkát és azt, hogy a terület parlagon hever?

A pár év előtt behozott népies szakoktatás a mezőgazdaság érdekében igen czélszerűnek bizonyult; népünk igen sokat okult és tanult s megpróbálva a hallottakat s látva azt, hogy haszonnal járnak, teljes bizalommal viseltetik s meg van győződve arról, hogy igazán az ő érdekeit mozdítják elő ezáltal.

Igen czélszerűnek tartanám, ha a földmivelésügyi kormány a népies szakoktatást az ilyen vidékeken a fásítás érdekében is meghonosítaná. Népünk minden ujitástól idegenkedik ugyan, de ha meggyőződött annak helyességéről s jövedelmezőségéről, elvégre mégis szívesen fogadja.

Elismerem, hogy a kormánynak a fásítás gyakorlati bemutatása tekintetében nehézségekkel kellene küzdenie, pedig a dolgot ugyszólván minden községben kellene demonstrálni, hogy a nép mintegy kézzel fogható bizonyítékát nyerje a fásítás hasznosságának. Mint alkalmas fát az ákáczt ajánlanám, mely e talajt szeretvén, úgy gyors növése, valamint kitünő használhatósága miatt is, a czélt több irányban szolgálná és legjobban jövedelmezne.

Az eddig hasznavehetetlen területek ekként biztos jövedelmet hajtának és a futóhomok megkötetnék, ami közegészségi szempontból is felette kívánatos lenne, de meg az éghajlati viszonyokat is javítaná, ha nem is nagymértékben. A fásított területek valóban oázisként szerepelnének ezen a sivár vidéken.

Áldozatot a kormánynak csak annyiban kellene hoznia, hogy itt-ott faiskolákat létesítene, hol is a csemetéket nevelve, azt az illetőknek, kik hozzá fordulnának, ingyen adná. Ez a népnél a bizalmat nagyon növelné, mivel ha bármily csekélység lenne is az, mit fizetnie kellene, az ügy iránt bizalmát vesztené s azt csakis valamely rejtett megadóztatásnak tekintené.

Röviden előadtam javaslatomat e tárgyban s bizom a kormány érdeklődésében s támogatásában, melylyel a leirt vidékek népét valóban nagy hállára kötelezné.

Nyir-Vasvári, 1901. január havában.

M. L.